

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoCsp/7/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322203291
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4322203291.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, C. XXX, zastúpenej advokátom: Mgr. Richard Bebjak, Lermontovova 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 025 544, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, Majerníkova 3/A, Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190, o zaplatenie sumy 4.787,91 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 12Csp/81/2022-301 zo dňa 05. 12. 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Levice (ďalej aj súd prvej inštancie alebo súd) vyššie označeným rozsudkom (druhým v poradí) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 4.787,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 4.787,91 eur od 28. 08. 2022 do zaplatenia, náklady na uplatnenie pohľadávky vo výške 182,60 eur, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou mu dňa 30. 08. 2022 sa žalobkyňa domáhala toho, aby zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 4.787,91 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 4.787,91 eur od 28. 08. 2022 do zaplatenia, nákladov na uplatnenie pohľadávky v sume 182,60 eur a k náhrade trov konania.

2.1 Žalobkyňa v žalobe uviedla, že so žalovaným uzatvorila zmluvu o úvere č. 404400411 dňa 08. 12. 2010, na základe ktorej jej žalovaný ako dodávateľ finančnej služby poskytol úver v sume 800,- eur, ktorý mal byť splácaný v 12 mesačných splátkach po 131,- eur, pričom dohodnutá odplata v sume 772,- eur bola v zmluve označená ako „príslušný poplatok“. Celková suma na zaplatenie bola 1.572,- eur. Podľa výpočtu internetovej kalkulačky ročný úrok tak predstavuje 96,49 % a výška RPMN 302,67 %. Ďalšiu zmluvu o úvere č. 404400456 uzatvorila so žalovaným dňa 23. 02. 2011, na základe ktorej jej žalovaný ako dodávateľ finančnej služby poskytol úver v sume 350,- eur, ktorý mal byť splácaný v 12 mesačných splátkach po 58,- eur, pričom dohodnutá odplata v sume 346,- eur bola v zmluve označená ako „príslušný poplatok“. Celková suma na zaplatenie bola 696,- eur. Podľa výpočtu internetovej kalkulačky ročný úrok tak predstavuje 98,84 % a výška RPMN 314,02 %. Obidva úvery si žalobkyňa brala ako fyzická osoba pre svoju osobnú potrebu, pričom zo zmlúv o úvere vyplývalo, že žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej

obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Na predmetné zmluvy je nutné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.) účinnom v čase uzatvárania predmetných zmlúv o úvere. Zmluvy o úvere obsahujú väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovenia, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi je ustanovenie týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver (príslušný poplatok). Odplata niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a (vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe) dohoda o takejto odplate je v rozpore s dobrými mravmi, pričom zároveň spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, hraničiacu s úžerou. V tejto časti je právny úkon neplatný pre jeho rozpor s dobrými mravmi (ust. § 3 Občianskeho zákonníka). Samotné zmluvy o úvere neobsahujú všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy), nie je uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov, druh spotrebiteľského úveru, výška RPMN a adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (ust. § 9 ods. 2 písm. f/, i/, y/, a/, j/, c/ zákona č. 129/2010 Z. z.). Vzhľadom na to, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú uvedené obligatórne náležitosti, je nutné ich považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z., účinného v čase ich uzavretia za zmluvy bezúročné a bez poplatkov. Žalobkyňa uhradila na účet žalovaného zo zmluvy o úvere č. 404400411 sumu 3.891,62 eur (t. j. o 3.091,62 eur viac, než mal žalovaný nárok) a zo zmluvy o úvere č. 404400456 sumu 2.046,29 eur (t. j. o 1.696,29 eur viac, než mal žalovaný nárok). V rozsahu sumy 4.787,91 eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného na úkor žalobkyne. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný do dňa podania žaloby ani napriek výzve žalobkyne dlžnú sumu nevrátil, žalobkyňa si uplatnila okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne od 28. 08. 2022 do zaplatenia. Taktiež si uplatnila aj náklady na uplatnenie pohľadávky v sume 182,60 eur ako odmenu jej právnenému zástupcovi za jeden úkon právnej služby, za vypracovanie a odoslanie predžalobnej výzvy žalovanému podľa ust. § 13a ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (advokátska tarifa) a k tomu prislúchajúci režijný paušál v roku 2022 v sume 11,63 eur.

2.2 Okresný súd Levice vydal vo veci platobný rozkaz pod č. k. 12Csp/81/2022-19 dňa 12. 09. 2022, proti ktorému podal žalovaný odpor, a preto bol tento platobný rozkaz zrušený. V odpore žalovaný poukázal na skutočnosť, že dňa 08. 12. 2010 a 23. 02. 2011 uzatvoril ako veriteľ so žalobkyňou ako dlžníkom dve zmluvy o úvere (č. 404400411 a 404400456), na základe ktorých jej poskytol úver na účel zamestnania. Žalobkyňa v zmluvách o úvere uviedla a aj osobitne podpísala vyhlásenie, že poskytované peňažné prostriedky budú využité na tento účel. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel, ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobkyňa poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použila. Pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Zákonodarcu v zákone o spotrebiteľských úveroch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, ktorá je všeobecným princípom zmluvného práva. Žalovaný bol toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Vedomosť o tom, že zmluva o úvere neobsahuje údaje v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné viazať k okamihu podpisu zmluvy o úvere. Podpis subjektu predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu teda logicky zahŕňa i prejav znalosti obsahu. S poukazom na jednoznačnosť znalosti o obsahu zmluvy o úvere, preukázanú podpisom zmluvy a

jednoznačnosť znalosti o vlastnom konaní preukázanú vedomosťou o úhrade platby, nemožno prijať iný záver, ako ten, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení (spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov) vzniká v zásade v okamihu platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a z toho dôvodu sa pri skúmaní úmyslu konania osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom práve. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné, v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Nároky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z toho dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiadúci, ale potrebné je zachovávať rovnosť strán. Žalovaný so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o úvere, pričom ako veriteľ sa zaviazal, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi vráti a zaplatí dohodnuté úroky. Za poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaný skutočne požadoval odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť však nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere nemohol mať vedomosť, ani predpokladať to, že o niekoľko rokov neskôr môže byť predmetná zmluva o úvere posúdená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný bol s poukazom na vyššie uvedené toho názoru, že nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný.

2.3 Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na obsah vyjadrenia žalobkyne zo dňa 24. 10. 2022, v ktorom okrem iného uviedla, že predmetné zmluvy o úvere vypísal obchodný zástupca žalovaného a on aj zaškrtol v zmluve o úvere políčko, že poskytnuté finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, čo sa nezakladá na pravde. Žalobkyňa si úver brala ako fyzická osoba pre svoju osobnú potrebu a jednoznačne sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka. Právny vzťah žalobkyne a žalovaného z predmetnej úverovej zmluvy je spotrebiteľským právnym vzťahom v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na spotrebiteľské právne vzťahy sa vždy aplikujú právne normy, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie a v jeho prospech, a to bez ohľadu na to, akým zákonom je zmluvný vzťah upravený (ust. § 52 ods. 2, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka), a to aj napriek tvrdeniu žalovaného, že úver bol poskytnutý za účelom zamestnania. V zmluve o úvere je žalobkyňa označená menom, priezviskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu. To znamená, že žalobkyňa je označená ako fyzická osoba – nepodnikateľ a teda nie je označená údajmi, ktoré by ju identifikovali ako podnikateľa v zmysle ust. § 2 ods. 2 v spojení s § 3a ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. V danej veci povaha zmlúv o úvere má adhézný charakter. To znamená, že boli vopred pripravené žalovaným, žalobkyňa v zásade nemohla meniť ich znenie. Celkové okolnosti charakteru právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a spornosť o tom, o aký vzťah sa jedná, je potrebné vykladať spôsobom, ktorý je v prospech spotrebiteľa (ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Žalovaný v rámci podaného odporu nepredložil také dôkazy, ktoré by svedčili s istotou o tom, že ide o obchodno-právny vzťah. Z obsahu zmluvného dojednanja vyplýva, že žalovaný vystupoval voči žalobkyňi v zmluvnom vzťahu nadradene, v rámci svojej podnikateľskej činnosti a vnútil jej obsah zmluvy, pretože inak by jej úver neposkytol. Nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, t. j. spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, pričom dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy má dodávateľ (veriteľ). Uvedené svedčí o potrebe aplikácie príslušných ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Z konania žalovaného vyplýva, že ide o snahu veriteľa účelovo vylúčiť aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch s poukazom na ust. § 2 písm. a/ tohto zákona v rozhodnom znení. Takýto postup žalovaného popiera účel zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý má chrániť spotrebiteľa pri poskytovaní úverov od podnikateľov. Uvedený údaj o účele poskytnutia peňažných prostriedkov vzbudzuje dojem, že účelom vyššie uvedeného ustanovenia je len snaha vyhnúť sa aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch a príslušných spotrebiteľských ustanovení v Občianskom zákonníku. Takéto konanie žalovaného ako veriteľa je potrebné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi (ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktoré nemôže požívať právnu ochranu, nakoľko sa jedná o porušenie princípu ochrany spotrebiteľa. Ostatné skutkové tvrdenia žalobkyne uvádzané v žalobnom návrhu žalovaný účinne nepoprel, teda nie sú medzi stranami sporu

sporné. V ďalšej časti odporu žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorú však bližšie nešpecifikoval, teda sa nejedná o kvalifikovanú námietku premlčania a súd by na ňu nemal prihliadať. Pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka platí subjektívna a objektívna premlčacia doba. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 5Cdo 29/2021 zo dňa 28. 09. 2021 a uviedla, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá je bezúročná a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Moment, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že na jej úkor sa žalovaný bezdôvodne obohatil o zaplatené úroky a poplatky, je deň 19. 08. 2022, kedy sa na základe porady s právnym zástupcom (ktorý ju poučil o podstatných náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy a v dôsledku ich absencie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných zmlúv o úvere) dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa svoj nárok uplatnila v rámci 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Zo strany žalovaného nebolo preukázané, že by k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby došlo skôr. Svoje tvrdenie o uplynutí subjektívnej premlčacej doby žalovaný súdu žiadnym spôsobom nepreukázal. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 7Cdo 268/2021 zo dňa 28. 02. 2022 a na to, že aj na danú vec je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu (bez skúmania zavinenia).

2.4 Žalovaný v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 25. 11. 2022 uviedol, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich všetkých predošlých podaní, na ktorých trvá v celom rozsahu.

2.5 Rozsudkom č. k. 12Csp/81/2022-88 zo dňa 28. 02. 2023 (prvým v poradí) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 4.787,91 eur spolu s ročným úrokom z omeškania 8,50 % zo sumy 4.787,91 eur od 28. 08. 2022 do zaplataenia ako i náklady na uplatnenie pohľadávky v sume 182,60 eur, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (II. výrok) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

2.6 Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením č. k. 11CoCsp/12/2023-161 zo dňa 14. 02. 2024 tak, že zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. a III. výroku a vec mu vrátil na ďalšie konanie a odvolanie žalovaného proti II. výroku rozsudku odmietol. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nespotebiteľský charakter zmlúv nebol zo strany žalovaného hodnoverne preukázaný, pričom dôkazná povinnosť ho v tomto smere zaťažovala a na preukázanie tvrdeného nespotebiteľského charakteru predmetných zmlúv o úvere by žalovaný musel preukázať, že žalobkyňa pri uzatváraní týchto zmlúv a pri ich plnení konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti v zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, čo žalovaný jednoznačne nepreukázal. Zároveň odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď právne vzťahy vzniknuté medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou na základe dvoch uzavretých zmlúv o úvere subsumoval pod úpravu Občianskeho zákonníka, nakoľko sa jedná o spotrebiteľské zmluvy podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a aplikoval právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Ďalej odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne ustálil i to, že predmetné zmluvy o úvere sú bezúročné a bez poplatkov (čo žalovaný v odvolaní ani nenamietal) a pokiaľ žalobkyňa poskytla žalovanému úhrady vo vyššej sume ako jej žalovaný poskytol na základe úverov (podľa zmlúv spolu v sume 1.150,- eur), jednalo sa zo strany žalobkyne o plnenie bez právneho dôvodu, ktoré malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Žalobkyňa spolu so žalobou predložila nedatovanú listinu (zrejme vyhotovenú žalovaným), podľa ktorej na zmluve o úvere č. 404400411 zo dňa 08. 12. 2010 v sume 800,- eur zaplatila sumu 3.891,61 eur (t. j. o 3.091,62 eur naviac), na zmluve o úvere č. 404400456 zo dňa 23. 02. 2011 v sume 350,- eur zaplatila sumu 2.046,29 eur (t. j. o 1.696,29 eur naviac). Spolu teda žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 5.937,90 eur pri poskytnutých úveroch v sume 1.150,- eur, čo znamená, že oproti poskytnutým úverom zaplatila naviac sumu 4.787,91 eur a vrátenia tejto sumy sa od žalovaného v predmetnom súdnom konaní domáhala titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný zaplataenie sumy 4.787,91 eur zo strany žalobkyne nad rámec poskytnutých úverov nenamietal. Žalovaný však namietal premlčanie žalobkyňou uplatneného nároku. V súvislosti s posúdením uplatneného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v prípade plnenia bez právneho dôvodu odvolací súd uviedol, že je nevyhnutné vymedziť, či došlo k plneniu bez právneho dôvodu, čo súd prvej inštancie aj správne

ustálil, keď konštatoval, že v danej veci na strane žalovaného nebol právny dôvod na prijatie plnenia od žalobkyne nad sumu poskytnutých úverov, nakoľko predmetné zmluvy o úvere skutočne neobsahovali zákonom stanovené údaje, a preto boli správne vyhodnotené ako bezúročné a bezpoplatkové. Rovnako tak správne ustálil aj to, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne v dôsledku toho, že prijal plnenia, na ktoré mu nevznikol právny nárok. V závere svojho zrušujúceho uznesenia odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie námietku premlčania neposúdil dostatočne, keď sa zaoberal iba subjektívnou premlčacou dobou, ale nijako neposúdil plynutie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby. Uvedené bolo dôvodom zrušenia I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 28. 02. 2023 a v rozsahu tohto zrušenia odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Jeho úlohou bolo v ďalšom konaní vec opätovne prejednať, vykonať dôkazy na zistenie skutkového stavu - úhrad jednotlivých splátok žalobkyne v prospech žalovaného a na základe predložených dôkazov, tvrdení sporových strán, resp. ich zhodných tvrdení posúdiť, či žalobkyňa uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v rámci plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty.

3. Po vrátení veci súd prvej inštancie vyzval žalovaného na predloženie dôkazov, pričom žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že nedisponuje dokladmi preukazujúcimi platobnú disciplínu žalobkyne, nakoľko prvú zmluvu eviduje ako uhradenú dňom 09. 05. 2013 a druhú zmluvu dňom 27. 09. 2013. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom sa vyjadril právny zástupca žalobkyne, ktorý poukázal na vyjadrenie žalovaného spočívajúce v tom, že prvý úver v sume nad rámec poskytnutého úveru žalobkyňa uhradila dňa 09. 05. 2013 a druhý úver uhradila dňa 27. 09. 2013, teda pri prvom úvere objektívna 10 ročná premlčacia lehota začala plynúť dňa 10. 05. 2013 a uplynula dňa 10. 05. 2023 a pri druhom úvere objektívna 10 ročná premlčacia lehota uplynula dňa 27. 09. 2023, pričom predmetný nárok si žalobkyňa uplatnila dňa 29. 08. 2022, teda v rámci objektívnej premlčacej lehoty, ako aj v rámci subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 19. 08. 2022. V ďalšom vyjadrení (č. I. 262 v súdnom spise) žalovaný uviedol, že zo zmlúv o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže žalobkyňa plnila na základe platne uzatvorenej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov.

4. Následne po doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 05. 12. 2024 (druhým v poradí) tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 4.787,91 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 4.787,91 eur od 28. 08. 2022 do zaplatenia, náklady na uplatnenie pohľadávky vo výške 182,60 eur, a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňi voči žalovanému priznal nárok na náhradu prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

4.1 Po právnej stránke súd prvej inštancie svoj rozsudok zo dňa 05. 12. 2024 zdôvodnil citáciou ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, d/, h/, § 9 ods. 1, 2, 6, 7, 8, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom k 23. 02. 2011 (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.), ust. § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinnom k 23. 02. 2011 (ďalej aj Občiansky zákonník), ust. § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 121 ods. 3, § 451 ods. 1, 2, § 456 prvá veta, § 458 ods. 1 prvá veta, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 01. 2013 a ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP).

4.2 Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 4.787,91 eur, ktoré vzniklo na strane žalovaného, ktorý predmetné plnenie prijal bez právneho dôvodu. Z vykonaného dokazovania zistil, že medzi stranami sporu boli uzatvorené dve zmluvy o úvere, a to zmluva o úvere č. 404400411 zo dňa 08. 12. 2010 a zmluva o úvere č. 404400456 zo dňa 23. 02. 2011. Jedná sa o spotrebiteľské zmluvy, bezúročné a bez poplatkov a vzťahuje sa na ne ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákon č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzatvorenia predmetných úverových zmlúv. V dôsledku toho, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov, žalovaný prijal bez právneho dôvodu plnenie zo strany žalobkyne nad rámec reálne poskytnutého úveru, a to pri prvom úvere v sume 3.091,62 eur (prvý úver bol poskytnutý v sume 800,- eur a žalobkyňa zaplatila sumu 3.891,61 eur) a

pri druhom úvere žalobkyňa zaplatila navyiac sumu 1.696,29 eur (druhý úver bol poskytnutý v sume 350,- eur a žalobkyňa zaplatila sumu 2.046,29 eur). Žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému sumu 5.937,90 eur pri poskytnutých úveroch v sume 1.150,- eur, teda oproti poskytnutým úverom, ktoré súd vyhodnotil ako bezúročné a bez poplatkov, zaplatila navyiac sumu 4.787,91 eur (5.937,90 eur - 1.150,- eur), ktorá predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia prijatú žalovaným bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na to, že odvolací súd sa vo svojom zrušujúcom uznesení stotožnil s tým, že predmetné zmluvy o úvere sú spotrebiteľské zmluvy, bezúročné a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalovaný prijal od žalobkyne plnenie bez právneho dôvodu a získal bezdôvodné obohatenie na jej úkor v sume, ktorá prevyšuje sumu skutočne poskytnutých úverov.

4.3 V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku (druhého v poradí) sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania, ktorú vzniesol žalovaný. Pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je v príslušných zákonných ustanoveniach upravená tzv. subjektívna premlčacia doba a objektívna premlčacia doba, ktoré začínajú plynúť a plynú nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a ak je vznesená námietka premlčania, nemožno právo priznať. Počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa viaže ku skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej lehote odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, pričom subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej doby. Pre stanovenie počiatku plynutia objektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúci okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Obe doby (subjektívna aj objektívna) musia byť dodržané súčasne. Ak skončí beh jednej z nich a je vznesená námietka premlčania, právo sa premlčí a nemožno ho priznať. Uvedené neznamena, že to vedie k zániku práva, ale k jeho nevykonalosti.

4.4 Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobkyňa musí preukázať okamih, kedy mohla uplatniť právo prvýkrát, t. j. moment subjektívnej vedomosti a v tejto súvislosti súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5Cdo29/2021 zo dňa 28. 09. 2021, podľa ktorého pre posudzovanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. V zmysle uvedeného rozhodnutia subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodit vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Právny zástupca žalobkyne v predmetnej veci uviedol, že žalobkyňa sa o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške, dozvedela až pri porade s právnym zástupcom dňa 19. 08. 2022, keď mu predložila všetky dokumenty týkajúce sa zmlúv so žalovaným a dozvedela sa tak skutkové a právne okolnosti o tom, že zmluvy a úvery, ktoré sa čerpali, sú bezúročné, a preto došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že dvojročná subjektívna doba bola dodržaná, nakoľko žaloba bola podaná dňa 29. 08. 2022, t. j. ešte v ten istý rok.

4.5 Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. pod sp. zn. C-485/19 zo dňa 22. 04. 2021 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktorý potvrdil, že na nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa subsidiárne uplatňuje 10 ročná objektívna premlčacia doba bez skúmania zavinenia a začína plynúť od vzniku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na uvedené tak súd v danom prípade vychádzal z 10 ročnej objektívnej premlčacej doby. Zmluvy boli uzatvorené dňa 08. 12. 2010 (prvá zmluva), dňa 23. 02. 2011 (druhá zmluva), pričom výška celkových úhrad zo strany žalobkyne bola vykonaná dňa 09. 05. 2013 vo výške 3.891,61 eur a dňa 27. 09. 2013 bola uhradená druhá zmluva (druhý úver) vo výške 1.696,29 eur, ktoré úhrady uviedla sama žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení. Skutkové tvrdenie, že obidva úvery boli uhradené dňa 23. 03. 2012, žalovaná nepreukázala a napriek výzve súdu nepreukázala ani úhrady žalobkyne formou splátok, t. j. kedy a v akej výške žalobkyňa jednotlivé splátky uhradila. Právny zástupca žalobkyne poukázal na to, že žalobkyňa uhradila prvý úver dňa 09. 05. 2013 a druhý úver dňa 27. 09. 2013, úhrada tak bola uskutočnená titulom oboch zmlúv o úvere v rámci 10 ročnej objektívnej doby, pričom výšku bezdôvodného obohatenia je možné skutočne zistiť až vtedy, keď dôjde k ukončeniu, k zavŕšeniu bezdôvodného obohatenia, teda zaplatením poslednej

splátky, a preto je potrebné začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby počítat' odo dňa tejto poslednej splátky. Za rozhodujúci deň pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby treba považovať deň, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo. Súd mal za to, že nárok na bezdôvodné obohatenie tvorí celok, nakoľko výška bezdôvodného obohatenia je naozaj zistiteľná až úhradou poslednej splátky, čo znamená, že až týmto momentom bezdôvodné obohatenie skončilo. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je potrebné počítat' od tejto úhrady, teda pri prvom úvere od 10. 05. 2013 a pri druhom úvere od 28. 09. 2013, ktorá objektívna premlčacia doba pri prvom úvere uplynula dňa 10. 05. 2023 a pri druhom úvere dňa 28. 09. 2023. Žalobkyňa tak predmetný nárok uplatnila v rámci subjektívnej premlčacej doby ako aj v rámci objektívnej 10 ročnej premlčacej lehoty, keďže predmetnú žalobu podala na súd dňa 29. 08. 2022, a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako vyčíslila žalobkyňa v predmetnej žalobe, nie je premlčaný. Prijatím plnenia v sume 4.787,91 eur bez právneho dôvodu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie a keďže bola žaloba podaná včas, vznikla mu povinnosť v tejto sume bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať. Súd preto považoval žalobu za dôvodnú.

4.6 Žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 21. 08. 2022 v sume 4.787,91 eur v lehote najneskôr do 27. 08. 2022, t. j. dňom 28. 08. 2022 sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy, v dôsledku čoho má žalobkyňa právo požadovať popri plnení aj úroky z omeškania, ktoré jej súd v zmysle príslušných zákonných ustanovení priznal výške 8,50 % ročne zo sumy 4.787,91 eur od 28. 08. 2022 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj preukázané náklady na uplatnenie pohľadávky v sume 182,60 eur v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré náklady si žalobkyňa uplatnila ako príslušenstvo, pričom žalovaný uplatnenie tohto nároku nenamietal, a teda skutkové tvrdenie nepoprel.

4.7 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne súdny úradník samostatným uznesením podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP.

5.1 Poukázal na skutočnosť, že so žalobkyňou uzavrel zmluvu o úvere č. 404400411 dňa 08. 12. 2010 a ďalšiu zmluvu o úvere č. 404400456 dňa 23. 02. 2011. Na základe týchto zmlúv poskytol žalobkyni úver na výkon zamestnania a táto podpísala vyhlásenie, že peňažné prostriedky využije na uvedený účel. Zmluva o úvere bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj Obchodný zákonník). Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná, nakoľko právny vzťah medzi žalovaným a žalobkyňou, s prihliadnutím na charakter zmluvy, nie je vzťahom spotrebiteľským. Dodatočne sa nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) svojím konaním žalobkyňa sama vyvolala a iniciovala. Nie je preto možné aplikovať na zmluvu o úvere ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže o spotrebiteľa v tomto prípade nejde. Zmluvy sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, nakoľko boli uzatvorené medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Z vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval. Argumentácia žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, ktorá je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotřebitele v soukromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). V zmysle uvedených skutočností bol žalovaný toho názoru, že predmetná zmluva o úvere

nespadá pod režim spotrebiteľských zmlúv a z toho dôvodu ju nemožno skúmať z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Žalobkyňa v zmluve o úvere vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Žalobkyňa neuzatvorila zmluvu o úvere v postavení spotrebiteľa, a preto nemožno zmluvu o úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov a tým aplikovať ustanovenia právnych predpisov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu so žalovaným na základe ňou vlastnoručne podpísaného vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Žalobkyňa svoju vôľu uzavrieť úverovú zmluvu potvrdila svojim podpisom a pokiaľ dodatočne usúdila, že úverová zmluva je pre ňu subjektívne nevýhodná, toto ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno to kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný sa zároveň domnieval, že ide o naplnenie čl. 5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Dôležité je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie, na aký účel žalobkyňa finančné prostriedky naozaj použila. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté, ale nenesie povinnosť preukazovať, či naozaj klient použil prostriedky na daný účel. Je nemysliteľné, aby žalovaný kontroloval každého klienta, na čo financie použije, nakoľko klient sa sám zaväzuje svojim podpisom, že prostriedky budú použité na poskytnutý účel. V tejto súvislosti dal žalovaný do pozornosti viacero rozhodnutí okresných a krajských súdov. Žalobkyňa v zmluve o úvere výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojim podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania. V zmluve o úvere a všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobkyňa vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Nakoľko žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Navyiac, vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Úver si dlžník vzal za účelom zamestnania, čím bol vyňatý spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. Analogicky, ak žalobkyňa v zmluve o úvere uviedla a aj podpísala, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jej povolania, treba chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobkyňu nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Súd prvej inštancie v predmetnej veci len konštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu bez toho, aby to akokoľvek odôvodnil. Žalobkyňa nepredložila jediný dôkaz o tom, že by sa malo jednať o spotrebiteľský úver. Žalovaný bol toho názoru, že v časti, kde by sa malo nachádzať odôvodnenie, táto časť absentuje. Žiadal, aby súd poukázal na dôkazy, o ktoré oprel svoje tvrdenia. Z uvedených dôvodov bol toho názoru, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne vec nesprávne právne posúdil.

5.2 Žalovaný odmietol, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bol toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktoré stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Do sumy nároku, ktorú si žalobkyňa uplatňuje z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nemožno zahrnúť ani zákonný úrok z omeškania. Žalobkyňa bola v omeškaní s úhradou istiny a vzhľadom na to patrí žalovanému, okrem istiny poskytnutého úveru, aj nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý nie je možné považovať za odplatné plnenie alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise zmluvy o úvere alebo ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Žalobkyňa svoju žalobu uplatnila návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 29. 08. 2022. Pohľadávku zo zmluvy č. 404400411 eviduje žalovaný ako uhradenú dňom 09. 05. 2013, z toho istina z tejto zmluvy bola uhradená splátkou zo dňa 23. 03. 2012. Pohľadávku zo zmluvy č. 404400456 eviduje žalovaný ako uhradenú dňom 27. 09. 2013, z toho istina z tejto zmluvy bola uhradená splátkou zo dňa 23. 03. 2012. Nárok žalobkyne zo zmluvy č. 404400411 sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 09. 05. 2015 (t. j. po uplynutí subjektívnej doby, ktorá začala plynúť dňa 09. 05. 2013, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny) a nárok žalobkyne zo zmluvy č. 404400456 sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu dňa 27. 09. 2015 (t. j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá začala plynúť dňa 27. 09. 2013, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny). Subjektívna premlčacia doba začala v prípade zmlúv plynúť najneskôr nasledujúcim dňom odo dňa 09. 05. 2013 a 27. 09. 2013 vzhľadom ku skutočnosti, že od tohto dňa mala žalobkyňa vedomosť o úhrade, nakoľko žalovanému sumu uhradila dobrovoľne. Žalovaný bol

toho názoru, že predmetné zmluvy nie je možné podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv a pokiaľ by aj súd žalobkyňou uplatnený nárok považoval za dôvodný, podľa žalovaného je v celom rozsahu premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe. Nároky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z toho dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiadúci, ale potrebné je zachovávať rovnosť strán. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. K odvolaniu žalovaného podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie zo dňa 06. 03. 2025. Konštatovala, že žalovaný svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil tým, že nesúhlasí s postavením žalobkyne ako spotrebiteľa a na predmetnú zmluvu o úvere sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch. S procesnou obranou žalovaného sa náležite vysporiadal súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení, keď bol toho názoru, že odvolacie námietky žalovaného, týkajúce sa nespotebiteľského charakteru predmetnej zmluvy nie sú dôvodné a súd prvej inštancie správne posúdil právne vzťahy vzniknuté medzi stranami predmetného sporu na základe dvoch zmlúv o úvere ako spotrebiteľské právne vzťahy. Ďalšia námietka žalovaného spočívala v tom, že uplatnený nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ktorá podľa žalovaného začala v prípade zmlúv plynúť najneskôr nasledujúcim dňom od 09. 05. 2013 a 27. 09. 2013, vzhľadom k skutočnosti, že od tohto dňa mala žalobkyňa vedomosť o úhrade, nakoľko žalovanému sumu uhradila dobrovoľne. Žalovaný odvolaním napadol výslovne len právny názor súdu prvej inštancie o plynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Odvolacia námietka žalovaného je nedôvodná a súd prvej inštancie správne a v súlade s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným ohľadom plynutia subjektívnej premlčacej doby. Žalobkyňa sa o tom, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške, dozvedela až pri porade s právnym zástupcom dňa 19. 08. 2022, keď mu predložila všetky dokumenty týkajúce sa zmlúv so žalovaným a dozvedela sa tak skutkové a právne okolnosti o tom, že zmluvy a úvery, ktoré sa čerpali, sú bezúročné, a preto došlo k bezdôvodnému obohateniu. Dvojročná subjektívna premlčacia doba bola dodržaná, nakoľko žaloba bola podaná dňa 29. 08. 2022, t. j. ešte v ten istý rok. Uvedený právny názor súdu prvej inštancie žalovaný odvolaním nenapadol, skutkové tvrdenia žalobkyne účinne nepoprel a súdu nepreukázal, že k plynutiu subjektívnej premlčacej doby došlo skôr. Žalobkyňa bola toho názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny, spravodlivý, náležite odôvodnený a navrhla, aby ho odvolací súd potvrdil ako vecne správny a priznal jej trovy odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP) zistil, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné, bolo podané oprávnenou stranou sporu (žalovaným, v neprospech ktorého bolo týmto rozsudkom rozhodnuté), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) a konštatoval, že odvolanie má zákonom stanovené náležitosti a obsahuje zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 127, § 363, § 365 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania žalovaného, odvolacími dôvodmi a s prihliadnutím na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom, bez potreby dokazovanie zopakovať alebo doplniť (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP), prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 05. 12. 2024 nie je dôvodné a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 392 CSP) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7.1 Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. októbra 2025, keď v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

8. Žalovaný v podanom odvolaní poukazoval na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8.1 K námietke nesprávnych skutkových zistení je potrebné uviesť, že tento odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie

vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP z dôvodu, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 až § 194 CSP.

8.2 Nesprávnym právnym posúdením veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Žalovaný v podanom odvolaní (I. časť) namietal, že obidve zmluvy o úvere uzavreté so žalobkyňou boli uzavreté podľa ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj Obchodný zákonník) medzi podnikateľskými subjektami, nejedná sa teda o spotrebiteľský vzťah, a preto aplikácia predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná. Jedná sa prakticky o totožné odvolacie námietky, ako už žalovaný uplatnil v prvom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 12Csp/81/2022-81 zo dňa 28. 02. 2023, s ktorými sa odvolací súd podrobne vysporiadal vo svojom uznesení č. k. 11CoCsp/12/2023-161 zo dňa 14. 02. 2024, ktorým zrušil I. a III. výrok vyššie označeného rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 28. 02. 2023 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že v potrebnom rozsahu nevykonal dokazovanie za účelom posúdenia námietky premičania proti žalobkyňou uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 4.787,91 eur s príslušenstvom a touto námietkou sa nedostatočne zaoberal. Už v tomto svojom uznesení odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne právne posúdil zmluvy o úvere uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom ako zmluvy spotrebiteľské, na ktoré bolo potrebné aplikovať príslušné ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Ani po doplnení dokazovania súd prvej inštancie nezistil dôvody na to, aby sa odklonil od svojho právneho názoru na charakter týchto zmlúv, resp. nezistil dôvody na to, aby ich posúdil tak, ako sa toho v priebehu celého konania domáhal žalovaný. S poukazom na uvedené a právny názor odvolacieho súdu sa potom súd prvej inštancie vo svojom odvolaní napadnutom rozsudku zo dňa 05. 12. 2024 (druhom v poradí) obmedzil na konštatovanie správnosti právneho posúdenia týchto zmlúv (spotrebiteľské zmluvy, bezúročné a bez poplatkov). Žalovaný však nepovažoval za dostatočné odôvodnenie spotrebiteľského charakteru zmlúv a domáhal sa toho, aby súd poukázal na dôkazy o takomto charaktere zmlúv. Odvolací súd zotrval na svojom právnom posúdení zmlúv o úvere uzavretých medzi žalobkyňou a žalovaným ako zmlúv jednoznačne majúcich spotrebiteľský charakter (uznesenie odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení č. k. 11CoCsp/12/2023-161 zo dňa 14. 02. 2024) a na doplnenie odôvodnenia ich spotrebiteľského charakteru uvádza nasledovné:

9.1 Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne ustálil, že vzťah strán sporu, vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 404400411 zo dňa 08. 12. 2010 a zo zmluvy o úvere č. 404400456 zo dňa 23. 02. 2011 je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj Občiansky zákonník) účinnom ku dňu uzavretia týchto zmlúv a žalobkyňa boli poskytnuté spotrebiteľské úvery. Na uvedenom konštatovaní nemôže nič meniť ani skutočnosť, že z predtlačenej možnosti v zmluve o úvere v znení „dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, povolania, podnikania, iný účel“ je označená možnosť „zamestnania“. Po preskúmaní obsahu predložených zmlúv je zrejmé, že tieto zmluvy okrem základných identifikačných údajov žalobkyne ako fyzickej osoby (meno, priezvisko, bydlisko, dátum narodenia, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, číslo účtu) neobsahovali žiadne údaje o jej zamestnaní. Vyznačenie možnosti, že finančné prostriedky sú poskytnuté na „výkon zamestnania“, neznamená preukázanie nespotebiteľského charakteru úveru. Žalobkyňa v priebehu konania predložila čestné prehlásenie zo dňa 16. 02. 2023 o tom, že finančné prostriedky získané na základe vyššie označených zmlúv so žalovaným nepoužila na „výkon zamestnania“, že označenie možnosti poskytnutia úveru „na

výkon zamestnania“ uskutočnil obchodný zástupca žalovaného a že v čase uzatvárania zmlúv pracovala mimo územia SR ako opatrovatelka a je vylúčené, aby finančné prostriedky potrebovala na „výkon zamestnania“. Žalovaný ako prílohu k prvému odvolaniu (odvolanie proti rozsudku zo dňa 28. 02. 2023) v predmetnej veci predložil dodatky k obom zmluvám o úvere, v ktorých žalobkyňa prehlásila, že poskytnuté finančné prostriedky použije na náklady na školenie a rekvalifikáciu (dodatok k zmluve č. 404400411), resp., že ich použije na dochádzanie za prácou a náklady spojené s dochádzaním za prácou (dodatok k zmluve č. 404400456). Ani tieto listiny žiadnym spôsobom nepreukazujú tvrdenia žalovaného o nespotrebitel'skom charaktere právneho vzťahu medzi ním ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou, ktorý mal vzniknúť na základe vyššie označených dvoch zmlúv o úvere. V prípade pochybnosti, či ide o spotrebitel'skú zmluvu má dodávateľ ako veriteľ (teda v tomto prípade žalovaný) dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebitel'ského charakteru zmluvy, teda na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania v zmysle ust. § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebitel'ských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebitel'ov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.) v znení účinnom v čase uzavretia predmetných zmlúv. Existujúce pochybnosti je potrebné odstrániť spôsobom známym pre dokazovanie, teda spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním účelu úveru nemôže byť len označenie jednej z možností v zmluve, že finančné prostriedky boli poskytnuté na „výkon zamestnania“, ak to dlžník popiera (ako je tomu v tomto prípade). S poukazom na interpretačné ust. § 54 Občianskeho zákonníka je potom namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy aplikovať výklad priaznivejší pre spotrebitel'a. Žalovaný v konaní bezpečne a spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti nepreukázal, že plnenie podľa dvoch zmlúv o úvere poskytol žalobkyňi na „výkon zamestnania“. Pokiaľ veriteľ viaže poskytnutie úveru na určitý účel, reálne poskytnutie peňažných (úverových) prostriedkov zo zmluvy na tento účel by malo byť podmienené až preukázaním účelu zo strany dlžníka veriteľovi, teda žalovaný by musel takýmto dokladom disponovať a v priebehu súdneho konania ho aj predložiť. Účel poskytnutia úveru na „výkon zamestnania“ v danom prípade ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol preukázaný, a to ani u jednej zo zmlúv a taktiež nebolo preukázané, že by žalobkyňa vystupovala pri uzatváraní zmlúv ako podnikateľ'ský subjekt. Rovnako tak nebolo preukázané, že by sa právne vzťahy vzniknuté na základe predmetných dvoch zmlúv o úvere mali posudzovať podľa Obchodného zákonníka, resp. že by sa na dané právne vzťahy mali aplikovať jeho ustanovenia.

9.2 Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ súd skúma zmluvu o úvere uzavretú medzi fyzickou osobou na jednej strane a podnikateľom v rámci predmetu jeho podnikateľ'skej činnosti na druhej strane, túto zmluvu je potrebné považovať za spotrebitel'skú, pokiaľ nie je preukázaný opak. Nespotrebitel'ský charakter zmlúv o úvere nebol zo strany žalovaného hodnoverne preukázaný, pričom dôkazná povinnosť v tomto smere zaťažovala žalovaného. Na preukázanie tvrdého nespotrebitel'ského charakteru predmetných zmlúv o úvere by žalovaný musel preukázať, že žalobkyňa pri uzatváraní týchto zmlúv a pri ich plnení konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľ'skej činnosti v zmysle ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, čo žalovaný jednoznačne nepreukázal. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď právne vzťahy vzniknuté medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou na základe vyššie označených zmlúv o úvere subsumoval pod úpravu Občianskeho zákonníka, nakoľko sa jedná o spotrebitel'ské zmluvy podľa ust. § 52 ods. 1 uvedeného zákona a správne aplikoval právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebitel'a, ktoré citoval v 11. až 28. bode svojho rozsudku a na tieto právne predpisy odvolací súd poukazuje bez toho, aby ich opätovne citoval v odôvodnení svojho rozsudku.

9.3 Žalovaný taktiež poukazoval na svoju dobrú vieru, s ktorou vstupoval do právneho vzťahu so žalobkyňou. Nie je zrejme, z čoho vychádza tvrdenie žalovaného o konaní v dobrej viere, že druhá strana (žalobkyňa) nie je spotrebitel', resp. ďalšie tvrdenie o predstieraní spotrebitel'a, že je podnikateľom. S prihliadnutím na možné zastieranie skutočného účelu zmluvy zo strany žalovaného a s poukazom na interpretačné ust. § 54 Občianskeho zákonníka je namieste pri pochybnostiach o obsahu zmluvy aplikovať výklad priaznivejší pre spotrebitel'a, ktorý v predmetnej veci správne zvolil i súd prvej inštancie, nakoľko žalovaný nič iné pred súdom prvej inštancie nepreukázal. Pokiaľ sa žalovaný v odvolaní domáhal ochrany dobrej viery, s ktorou vstupoval do právneho vzťahu so žalobkyňou, tak je potrebné uviesť, že žalovaný vzhľadom na oblasť, v ktorej poskytuje služby, mal postupovať s vyššou mierou obozretnosti a starostlivosti, keďže mu muselo byť zrejme, že dlžníčka nie je natoľko zdatná v oblasti, ktorej sa žalovaný venuje profesionálne. Je vecou žalovaného, keď bez akéhokoľvek reálneho dôvodu tvrdil, že pri uzavieraní zmlúv so žalobkyňou vychádzal z toho, že žalobkyňa nie je spotrebitel'. Tomuto tvrdeniu žalovaného nenasvedčuje ani označenie žalobkyne (označená je ako fyzická osoba, nie

podnikateľ) ako dlžníčky v zmluvách, ale ani vyznačený údaj o tom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na „výkon zamestnania“, čo nepreukazuje, že by žalobkyňa bola podnikateľským subjektom.

9.4 Žalovaný v odvolaní ďalej tvrdil, že predmetné zmluvy o úvere boli uzavreté so žalobkyňou podľa Obchodného zákonníka. S touto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil a bol toho názoru, že bez ohľadu na označenie „zmluva o úvere“ je potrebné tieto zmluvy považovať za zmluvy spotrebiteľské. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatvorení a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, alebo inej podnikateľskej činnosti (ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Na všeobecnú právnu úpravu ochrany spotrebiteľa v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka nadväzuje osobitná právna úprava ochrany spotrebiteľa v úverových vzťahoch, a to zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv o úvere, ktorý v ust. § 2 písm. a/ definuje spotrebiteľa ako fyzickú osobu, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (v znení účinnom od 11. 06. 2010). V ust. § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. je definovaný veriteľ ako fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Podľa obchodného registra je predmetom podnikania žalovaného okrem iného aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (od 14. 03. 2001). Pri uzatváraní predmetných úverových zmlúv teda žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti ako dodávateľ, resp. veriteľ a žiadnym spôsobom nepreukázal, že finančné prostriedky, ktoré v rámci úveru žalobkyňi poskytol, boli poskytnuté na „výkon zamestnania“. Bezpečným preukázaním poskytnutých finančných prostriedkov na tento účel rozhodne nie je označenie jednej z možností ich použitia v zmluvách o úvere. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v priebehu konania popierala ich poskytnutie na „výkon zamestnania“, žalovaný ani predložením dodatkov k zmluvám bezpečne nepreukázal poskytnutie finančných prostriedkov na „výkon zamestnania“, a teda nepreukázal ním tvrdený nespotebiteľský charakter zmlúv. Za dôkaz preukazujúci poskytnutie úveru na účel „výkonu zamestnania“ nemožno podľa mienky odvolacieho súdu vyhodnotiť ani dodatky k zmluvám o úvere a v nich uvedené vyhlásenie žalobkyne o použití poskytnutých finančných prostriedkov na náklady na školenie a rekvifikáciu, resp. ich použitie na dochádzanie za prácou a náklady spojené s dochádzaním za prácou. Navyiac, za stavu, keď dôkazné bremeno ohľadne nespotebiteľského charakteru oboch úverových zmlúv zaťažovalo žalovaného a tento ho neuniesol, nemôže túto svoju povinnosť nahrádzať akcentovaním na svoju dobrú vieru, s ktorou mal vstupovať do záväzkového vzťahu so žalobkyňou. Možno potom súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal, že zmluva o úvere zo dňa 08. 12. 2010 a ďalšia zmluva zo dňa 23. 02. 2011 boli vyňaté z právneho režimu zákona č. 129/2010 Z. z., a teda nemali povahu spotrebiteľských zmlúv podliehajúcich súdnej kontrole (z pohľadu existencie neprijateľných zmluvných dojednaní a ich súladnosti s dobrými mravmi). V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia vyššie označených zmlúv, podľa ktorého sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, pričom odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Novelou Občianskeho zákonníka (zákon č. 102/2014 Z. z.) s účinnosťou od 01. 04. 2015 bola v ust. § 52 ods. 2 doplnená tretia veta, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie neobsahuje prechodné ustanovenia, čo znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, teda aj na vyššie označené zmluvy. Uvedené napokon aj vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR, napr. rozsudky v konaní pod sp. zn. 3MCdo/12/2014 a sp. zn. 3MCdo/14/2014. S poukazom na vyššie uvedené bol odvolací súd toho názoru, že odvolacie námietky žalovaného, týkajúce sa nespotebiteľského charakteru predmetnej zmluvy nie sú dôvodné a súd prvej inštancie správne posúdil právne vzťahy vzniknuté medzi stranami predmetného sporu na základe dvoch zmlúv o úvere ako spotrebiteľské právne vzťahy. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, ku ktorej dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny, t. j. náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. S poukazom na vyššie uvedené zistenia, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný vo

svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie nedôvodne vytýkal nesprávne právne posúdenie zmlúv uzavretých medzi žalobkyňou a žalovaným, nakoľko tieto boli jednoznačne zmluvy spotrebiteľské a takto ich súd prvej inštancie i posúdil.

9.5 Záverom k žalovaným nastolenej odvolacej argumentácii odvolací súd uvádza, že právny vzťah medzi stranami sporu, založený dvoma zmluvami o úvere, za predpokladu, že jedna zo zmluvných strán je v postavení spotrebiteľa (k postaveniu žalobkyne ako spotrebiteľa sa odvolací súd vyjadroval vyššie), je nevyhnutné posudzovať podľa ustanovení právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv o úvere). S poukazom na uvedené je nevyhnutné spotrebiteľský právny vzťah medzi zmluvnými stranami posudzovať vždy prednostne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. a nie podľa všeobecnej právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. V zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv o úvere sa síce pri úverovej zmluve jedná o tzv. absolútny obchod, ale keďže v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu (s ohľadom na postavenie subjektov), primárne sa právny vzťah musí posudzovať podľa právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa a v prípade, ak tieto právne predpisy neupravujú niektorú otázku, nastupuje právna úprava spotrebiteľského práva v širšom zmysle slova podľa Občianskeho zákonníka. Inak povedané aj na tzv. absolútne obchody sa prednostne použijú normy Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie (ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 01. 2008).

10. V ďalšej časti odvolania žalovaný namietal, že by na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu tvrdiac, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z jeho foriem, nakoľko žalobkyňa plnila na základe zmluvy o úvere, ktorá nebola vyhlásená za neplatnú, neodpadol ani právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, k jej zrušeniu a pod.) a žalovaný získal majetkový prospech z poctivých zdrojov.

10.1 Bezdôvodné obohatenie predstavuje osobitný právny inštitút mimozmluvného záväzkového práva. Jeho cieľom je reparácia nerovnováhy, ku ktorej dochádza bez právneho dôvodu v majetkovej sfére subjektov právnych vzťahov v prípade, ak absentuje právny dôvod tejto majetkovej nerovnováhy, t. j., ak je plnené bez právneho dôvodu, plnené z neplatného právneho úkonu alebo, ak právny dôvod odpadol a tiež, ak sa jedná o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Čo sa týka plnenia bez právneho dôvodu, je ním poskytnutie takého plnenia jedným subjektom druhému subjektu bez toho, aby už od počiatku existoval akýkoľvek právny dôvod tohto plnenia. O plnenie z neplatného právneho úkonu sa jedná vtedy, ak si strany plnili na základe právneho úkonu, ktorý bol neskôr posúdený ako neplatný. Pri plnení na základe právneho úkonu, ktorý neskôr odpadol sa jedná o situáciu, kedy na začiatku existuje právny dôvod, ale ten neskôr - dodatočne odpadne. Jedná sa o situácie, kedy zo zákona, alebo na základe zákona dochádza k zrušeniu právneho úkonu (napr. platné odstúpenie od zmluvy, naplnenie rozvázovacej podmienky v právnom úkone, právny režim fixných zmlúv a pod.). Majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov je prospech získaný napr. trestnou činnosťou, činnosťou naplňajúcou znaky civilného deliktu a pod.

10.2 Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytoval úvery z vlastných zdrojov a s prihliadnutím na túto činnosť bol povinný pri jej vykonávaní postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou pri dodržaní všeobecne záväzných právnych noriem a v súlade s dobrými mravmi. Nepochybne bolo, že žalovaný do zmlúv o úvere uzavretých so žalobkyňou neuviedol obligatórne náležitosti týchto zmlúv a súd prvej inštancie už vo svojom prvom rozsudku zo dňa 28. 02. 2023 správne a dôvodne konštatoval, že úverové zmluvy uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahujú obligatórne náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a/, c/, f/, i/, j/, y/ zákona č. 129/2010 Z. z., pričom absencia čo len jednej z týchto obligatórnych náležitostí spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ani jedna zo zmlúv o úvere neobsahuje napr. úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov, v dôsledku čoho treba považovať úvery poskytnuté na základe týchto zmlúv za bezúročné a bez poplatkov a žalobkyňa vznikla povinnosť vrátiť žalovanému iba to, čo na základe zmlúv dostala, teda istinu spolu v sume 1.150,- eur (800,- eur + 350,- eur). Žalobkyňa spolu so žalobou predložila nedatovanú listinu (zrejme vyhotovenú žalovaným), podľa ktorej na zmluvu o úvere č. 404400411 zo dňa 08. 12. 2010 v sume 800,- eur zaplatila sumu 3.891,61 eur (t. j. o 3.091,62 eur navyše) a na zmluvu o úvere č. 404400456 zo dňa 23. 02. 2011 v

sume 350,- eur zaplatila sumu 2.046,29 eur (t. j. o 1.696,29 eur navyiac). Spolu teda žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 5.937,90 eur pri poskytnutých úveroch spolu v sume 1.150,- eur, čo znamená, že oproti poskytnutým úverom zaplatila navyiac a bez právneho dôvodu sumu 4.787,91 eur (5.937,90 eur mínus 1.150,- eur) a vrátenia tejto sumy sa od žalovaného v predmetnom súdnom konaní domáhala titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Zaplatenie sumy 4.787,91 eur zo strany žalobkyne nad rámec poskytnutých úverov žalovaný ani nenamietal. V súdom preskúmvanej veci teda bolo zistené, že žalobkyňa plnila žalovanému bez právneho dôvodu, čo sa týka plnenia nad rozsah jej poskytnutého plnenia (v sume 1.150,- eur) zo strany žalovaného na základe zmlúv o úvere, ktoré je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Keďže žalovaný neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o úvere, mal a mohol vedieť, že prijímaním prísľušenstva k poskytnutým úverom sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatí a pre prípad, že tak urobí, bol s tým uzrozumený. Konanie žalovaného bolo preto potrebné vyhodnotiť ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu s úmyslom získať majetkový prospech a povinnosťou žalovaného bolo získaný majetkový prospech vydať žalobkyňu, na úkor ktorej ho získal a ktorá sa jeho vydania domáhala podanou žalobou. V priebehu súdneho konania však žalovaný opakovane vzniesol námietku premlčania žalobkyňou uplatneného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia.

11. S poukazom na právny názor odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení zo dňa 14. 02. 2024 bolo povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť, či žalovaným vznesená námietka premlčania je, resp. nie je dôvodná, a to vo vzťahu k objektívnej i subjektívnej premlčacej dobe. Pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka upravená objektívna a subjektívna premlčacia doba, pričom obidve doby začínajú a plynú nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a ak je vznesená námietka premlčania, nemožno právo priznať. Dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním, kedy nastala skutočnosť rozhodujúca pre začatie plynutia premlčacej doby, zaťažuje tú stranu sporu, ktorej je existencia tejto tvrdenej skutočnosti na prospech, pričom v súdnej veci bol touto stranou žalovaný.

11.1 Súd prvej inštancie v danej veci správne posúdil dĺžku a plynutie objektívnej premlčacej lehoty. V danom prípade išlo zo strany žalovaného bez akýchkoľvek pochybností o úmyselné bezdôvodné obohatenie, preto je objektívna premlčacia lehota desaťročná (ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu je zrejmé, že žalovaný podnikal aktívne a nedobromyseľné kroky smerujúce k tomu, aby sa predmetná zmluva javila ako nespotebiteľská (v zmluve označil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania). Zároveň žalovaný, ako podnikateľský subjekt, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov nebankovým spôsobom, do úverovej zmluvy, o ktorej musel vedieť, že ju uzatvára so spotrebiteľom, a teda že ide v skutočnosti o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nezahrnul údaje vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný napokon tiež musel vedieť, že následkom absencie daných náležitostí zmluvy vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch (najmä údajov o RPMN úveru), je dojednaný úver bezúročný a bez poplatkov. Napriek tomu, že žalovaný si musel byť vedomý toho, že na základe takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá nárok na žiadne poplatky, zahrnul do prvej zmluvy poplatok v sume 772,- eur (pri úvere v sume 800,- eur) a do druhej zmluvy poplatok v sume 346,- eur (pri úvere v sume 350,- eur) a od žalobkyne tieto sumy poplatkov i prijal. Dopustil sa tak úmyselného konania, ktorým pre seba získal bezdôvodné obohatenie. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, súd prvej inštancie správne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. pod sp. zn. C-485/19 zo dňa 22. 04. 2021 a uznesenie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 7Cdo/268/2021, v ktorom tento súd potvrdil, že na nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy sa subsidiárne uplatňuje 10 ročná objektívna premlčacia lehota bez skúmania zavinenia a začína plynúť od vzniku bezdôvodného obohatenia. Z rozhodovacej praxe súdov SR týkajúcej sa plynutia objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení vyplýva, že výšku bezdôvodného obohatenia je možné skutočne zistiť až vtedy, keď dôjde k ukončeniu, resp. k zavŕšeniu bezdôvodného obohatenia, teda zaplatením poslednej splátky, z ktorého dôvodu je preto potrebné začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby počítať odo dňa poslednej splátky. V tomto prípade, podľa tvrdenia žalovaného v jeho prvom odvolaní (ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 17. 05. 2023) ako i v druhom odvolaní (ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 14. 02. 2025) žalovaný tvrdil, že pohľadávku zo zmluvy č. 404400411 eviduje ako uhradenú dňom 09. 05. 2013 (z toho istina bola uhradená splátkou zo dňa 23. 03. 2012) a pohľadávku zo zmluvy č. 404400456 eviduje ako uhradenú dňom 27. 09. 2013 (z toho istina bola uhradená splátkou zo dňa 23. 03. 2012). Vo vyjadrení doručenom súdu prvej inštancie dňa 08. 07. 2024 žalovaný tvrdil, že k úhrade došlo dňa 09. 05. 2013

(pri prvej zmluve) a dňa 27. 09. 2013 (pri druhej zmluve). Žalovaný však nepodložil žiadny doklad preukazujúci prijatie platieb práve tak, ako to uvádzal. V tomto smere preto žalovaný neunesol dôkazné bremeno (ktoré bolo nepochybne na jeho strane, nakoľko tvrdil, že nárok žalobkyne je premlčaný), pokiaľ ide o ním tvrdené dátumy úhrad. Keďže ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu, pričom v pochybnostiach sa má použiť výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, pokiaľ žalobkyňa uhradila poslednú splátku na prvú zmluvu dňa 09. 05. 2013, resp. na druhú zmluvu dňa 27. 09. 2013, k ukončeniu bezdôvodného obohatenia došlo práve v uvedené dni, t. j. dňa 09. 05. 2013 a 27. 09. 2013, kedy bolo bezdôvodné obohatenie zavŕšené a od ktorého dňa je potrebné počítat' 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá by uplynula až dňa 09. 05. 2023 a 27. 09. 2023. Rozhodujúci deň pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je deň, kedy bezdôvodné obohatenie skončilo. Takýto názor bol podporený aj v uznesení Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 47/2019-20 zo dňa 30. 01. 2019, ktorý citoval z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 48/2016 zo dňa 10. 10. 2017 „odvolací súd udáva, že začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je s poukazom na uvedené potrebné viazať na okamih úhrad žalobcom. Keďže bezdôvodné obohatenie tvorí jeden celok, rozhodujúce je kedy bezdôvodné obohatenie skončilo“ (13. bod vyššie označeného uznesenia Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 47/2019-20). V ďalšom bode svojho uznesenia Ústavný súd SR konštatoval, že „Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom“ (16. bod vyššie označeného uznesenia Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 47/2019-20). Bezdôvodné obohatenie žalovaného na základe prvej zmluvy bolo zavŕšené dňa 09. 05. 2013 a na základe druhej zmluvy dňa 27. 09. 2013. S prihliadnutím na dátum podania žaloby, t. j. 29. 08. 2022 je potrebné konštatovať, že žaloba bola podaná v rámci plynutia desaťročnej objektívnej premlčacej doby, v rámci ktorej plynula aj 2 ročná subjektívna premlčacia doba.

11.2 Rozhodovacia prax je v otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby už ustálená tak, že jej začiatok sa viaže ku skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného (žalobkyňa) o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil. Tu súd poukazuje na uznesenia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5Cdo/29/2021 zo dňa 28. 09. 2021 a pod sp. zn. 7 Cdo/96/2020 zo dňa 28. 02. 2022, podľa ktorých pri určení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je tzv. moment dozvedenia sa o vzniku bezdôvodného obohatenia, ako aj o tom, kto zaň zodpovedá, teda je potrebné, aby sa jednalo o skutočnú, nie predpokladanú vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, ako aj o tom, kto ho získal. Ide o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodit'. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobkyňa musela byť vedomá toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedla na účet žalovaného vyššiu čiastku, než na akú mal zákonný nárok. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok. V prejednávanej veci je týmto okamihom podľa názoru súdu práve porada žalobkyne s jej právnym zástupcom, čo bolo dňa 19. 08. 2022, o ktorej skutočnosti žalobkyňa predložila do konania aj listinný doklad – čestné vyhlásenie (č. I. 83), ktorý žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že bola dodržaná aj subjektívna premlčacia doba, nakoľko žaloba bola podaná súdu dňa 29. 08. 2022, teda v rámci plynutia subjektívnej ako i objektívnej premlčacej doby.

11.3 Odvolací súd dospel k rovnakému názoru, ako súd prvej inštancie, že na strane žalovaného preukázateľne vzniklo bezdôvodné obohatenie v sume 4.787,91 eur a v tejto sume považoval nárok žalobkyne za opodstatnený, nepremlčaný, a preto v tejto sume nároku žalobkyne vyhovel.

12. Žalovaný bol vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 4.787,91 eur výzvou zo dňa 21. 08. 2022 v lehote najneskôr do 27. 08. 2022 a nasledujúcim dňom, t. j. od 28. 08. 2022 sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy. Žalovaný doteraz dlžnú sumu nezaplatil, v dôsledku čoho má žalobkyňa právo požadovať od žalovaného popri vydaní bezdôvodného obohateniu aj úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré jej súd prvej inštancie priznal vo výške 8,50 % ročne, čo aj riadne odôvodnil vo svojom rozsudku a proti čomu žalovaný v podanom odvolaní nenamietal a nevzniesol žiadne odvolacie námietky. Rovnako tak nenamietal ani proti uloženiu povinnosti zaplatiť žalobkyňu sumu 182,60 eur, ktorá v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavuje príslušenstvo pohľadávky spočívajúce v preukázaných nákladoch žalobkyne spojených s uplatnením pohľadávky (odmena právneho zástupcu žalobkyne za jeden úkon právnej služby spočívajúci vo vypracovaní a odoslaní predžalobnej výzvy žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia).

13. Odvolací súd bol v zmysle ust. § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom sa plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, pretože jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna a presvedčivá. Všetky podstatné námietky, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní, už vyriešil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože konanie na súde prvej inštancie a na odvolacom súde tvoria jeden celok. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa v odvolaní žalovaného namietaných skutočností je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v ust. § 220 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie nestotožnil, neznamena, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na odôvodnenie kladie vyššie uvedené ustanovenie CSP. V predmetom konaní bol v celom rozsahu preukázaný nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia a proti priznaniu úroku z omeškania vo výške 8,50 % ročne a priznanému príslušenstvu v sume 182,60 eur žalovaný nevzniesol žiadne námietky, preto odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny (ust. § 387 ods. 1, 2 CSP).

14. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

16. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)